

μου και θέλησα να τους αποδείξω ότι η φιλοδοξία μου είναι να γίνει λογοτέχνης και όχι άσπρη του κινηματογράφου. Όλοι μου χαμογέλασαν καλοκάγαθα και μου είπαν ότι οποιαδήποτε άλλη ποδ θα είχε το πρόσωπο το δικό μου, δεν θα διάταζε να ακολουθήσει το δρόμο που της εξασφάλιζε την δόξα και την φήμη, αντί να κάνει αμφιβολές άπαιτες να διακριθεί άλλου.

Απεφάσισα τότε, για ένα διάστημα τουλάχιστον, να πάω σε μία έξοχη, ως δταν να ησυχάζω ο θόρυβος γύρω μου. Η πρώτη έβδομάδα της διαμονής μου σ' αυτή την έξοχη ήταν το μόνο διάστημα που μπόρεσα να αναπνεύσω από τότε που ανακαλύφθηκε η ομοιότης μου με την Γκάμπρι. Μία μέρα όμως αναγκάστηκα να καταβώ στην πόλη Στάμφορντ για να φρονίσω κάτι από ένα μαγαζί κ' αμύγδαλας, με είδαν, το παλιό τραγούδι ξαναρχισε, Μέσα σε λίγες μέρες το νέο είχε μαθευτεί σ' όλη την περιφέρεια και, με την συνεργασία της υπηρεσίας μου, όλοι οι γείτονες άρχισαν να γεμίζουν το σπίτι μου και από όλες τις μεριές άρχισαν να έρχονται βροχή ή προσλήψεις για τα τσάγια και τα γεύματα.

Μα την αλήθεια, αν η Γκάμπρι απεθάνεται την δημοτικότητα, δεν την κατακρίνω καθόλου. Τι χωστό όμως εγώ, που δεν είμαι Γκάμπρι, να υποφέρω τα καλά της φήμης της δικής της;

Όλ' αυτά όμως δεν ήταν παρά το προανάκρουσμα των δσων συνέβησαν, όταν η Γκάμπρι έτυχε να πάη στην Νέα Υόρκη, όπου έμενα κ' εγώ. Όπου κ' αν παρουσιάζοιαν, ο κόσμος ήταν απολύτως βέβαιος ότι εγώ ήμουν εκείνη. Είμαι απολύτως βέβαια ότι οι μουσικοί τουλάχιστον από τους Νεοειρηκούς που διατείνονται ότι είδαν την Γκάμπρι στην Νέα Υόρκη, δεν είδαν παρά μονάχα εμένα.

Μία από τις ημέρες εκείνες έτυχε να βρισκόμια σε μία αποβάθρα του ενιερίου σιδηροδρόμου περιμένοντας το τραίνο. Έξαφνα ένας κύριος αντικρύ μου φώναζε σ' ένα γνωστό του που περνούσε κάτω στο δρόμο: «Η Γκάμπρι είναι εδώ στη στάση!».

Τα λόγια αυτά είχαν μαγική επίδραση. Όλοι δσοι τα άκουσαν στάθηκαν, το πλήθος άρχισε να ανυψώνει τις σκάλες που οδηγούσαν στην αποβάθρα κ' αν δεν έρχόταν εκείνη τη στιγμή το τραίνο, άσφαλώς ο κόσμος θα με πολιορκούσε.

Έτυχε κάποτε να πάω σε μία συναλία στο Κάρνετζ Χάλλ και, επειδή δεν μπόρεσα να βρω θέσι, έμεινα όρθη και στα διαλείμματα καθόμουν στα σκαλοπάτια της σκάλας. Σ' ένα διάλειμμα, όταν θέλησα να γυρίσω στη θέσι μου, είδα πως σ' εκείνο ακριβώς το μέρος γινόταν σχεδόν μία μωροσυμπλοκή, γιατί ένας νεαρός κομμουνιστής, θέλοντας να έπαιξει τις άρχές του, είχε καταλάβει την θέσι μου και μία παρέα από γυναικιστάδες ήθελε να του δώσει να καταλάβη ότι αυτή ήταν η θέσις της μίς Γκάμπρι.

Ο κομμουνιστής αυτός, που δίχως άλλο θα μου έδινε πρόθυμα τη θέσι του αν γνώριζε ότι είμαι τόσο πλούσια δσο κ' εκείνος, άρνήθηκε να σηωθεί για το χατίρι μιάς βασίλισσας του κινηματογράφου. Εγώ χαμογέλασα, τα άγρια ένθουσιαστηκαν, μου προσέφεραν δια τις θέσεις τους, μα εγώ δεν θέλησα να δεχθώ αυτή την θυσία και άνομήτησα σε μία γυνίκα, γιατί η μουσική είχε ξαναρχίσει. Το χειρότερο απ' όλα ήταν ότι αναγκάστηκα να φύγω πριν να τελειώσει το κονσέρτο, γιατί ήμουν βέβαια ότι στο τέλος οι ένθουσιαδεις θαυμασταί της Γκάμπρι θα με πολιορκούσαν με χαρτιά και μολύβια, ζητώντας μου αυτόγραφα. Πάνω ν' αναφέρω άλλα παρόμοια επεισόδια, γιατί είναι κυριολεκτικώς άμετρητα.

Εάν ήμουν ένα πρόσωπο που ως μόνη του φιλοδοξία θα είχε το να μοιάξη με' ένα κινηματογραφικό άστέρα, πιθανόν όλ' αυτά να με εύχαριστούσαν. Αλλά είμαι λογοτέχνης κ' έχω άλλη φιλοδοξία από το να είμαι ένας άπλως σοκίας.

Μολταυτα, όπως κ' αν χενίσω τα μαλλιά μου, όπως κ' αν ντυθώ, ή όμοκότης μου με την Γκάμπρι υφίσταται πάντα και έχει επηρεάσει σε σοβαρότερο σημείο την ζωή μου και την σταδιοδρομία μου. Κανείς δεν λαμβάνει υπό σοβαράν έπαρην τις λογοτεχνικές μου φιλοδοξίες. Κανείς δεν πιστεύει, ότι μπορώ να άγραψω ποτά και ειλκρινά. Κανείς δεν μπορεί να με ιδη εύθυμη, άπλη, άνοκτόκαρη. Έχω πάρει την σφραγίδα της μορφαίας γυνάικας και πρέπει να είμαι και να φαίνομαι μορφαία γυνίκα.

Όταν λέγω ότι μισώ την Γ κ α ρ μ π ο, δεν πρέπει κανείς να με παρεξηγή. Έχω γράψει συχνά γι' αυτήν με τα πιο επαινετικά λόγια, ώστε ο καθένας ξέρει την ιδέα που έχω σχηματίσει. Αλλά ή άγλη της προσωπικότητός της με έχει κάνει να χάσω την δική μου προσωπικότητα και, κατά την γνώμη μου, ή μεγαλύτερα δυστυχία που μπορεί να συμβή σ' έναν άνθρωπο είναι το να γίνει ή άπλη σκιά ενός άλλου.

ΕΒΕΛΥΝ ΓΚΕΡΣΤΑ-Ι-Ν

Η ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΣΑΠΦΟΥΣ

ΕΡΩΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

...Σάν μ' άρνείεις... δεν νοιάθω στην καρδιά μου, ούτε ίχνος της πρώτης μου γαλήνης. Πώς να ζήσω, σάν φεύγεις μακριά μου, άφου με δύνεις;

Ένα μόνο... Στην άρχαία μου αν ήσουν και το φέγγος κυττούσα των ματιών σου, ότι μπορούσαν εκείνα να με ζήσουν. Ζώ με το φώς σου...

Ο ΧΑΡΑΞΟΣ ΣΥΜΦΙΛΙΩΝΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΔΩΡΙΧΑ (*)

...—Ω Αφροδίτη! φταίξω βαρύν σάν τί να είχα και πλήρωσε τον Χάραξο με δέλη και σάλια; κ' έκανε να ζητά ξανά με πόθο τη Δωριχα και να το χαίρονται οι έχθροι για δεύτερη φορά!!

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΠΟΘΟΥ

Άλλος θαρρεί ώραιό στον κόσμο δλο στρατό καθάλαρεών ή ένα στόλο. Άλλος πέσο να δέκτη στρατιώτη νέο θαρρεί πιο ώραιό.

Μα γώ θαρρώ πως πάντα, σ' ό,τι κυττάμε, το πλάσμα που ποθούμε, το προτιμάμε. Αυτό το νοιάθουν όλοι με δίχως κόπο σε κάθε τάτο.

Είδ' ή Έλένη τάσους; Τόσους τραγώ εμορφος και λεβέντες να φέρνουν γύρω. Διάλεγει όμως τον Πάρο που τους ίερούς του καιει θαμούς του.

Γι' αυτόν ξεγάνει δλο, Γοητός παιδί της κ' ό πόθος ό μεγάλος της Αφροδίτης τη σπράχνει στο πλευρό του και πάει μαζί του σκαλάδα δική του.

Κι' ή σένη μας το ίδιο. Συμπεταίει στο πλάσμα που μας λείπει, και το ζητάει πετάς, κ' ή δική μου ερωτευμένη στα ξένα, ξένη.

Με την Ανατορία κοντά γυρίζει τις χάρες της θυμάται και λαχταρίζει... Αχ! νάν τη ξανασιώσω! Πυρόλο πόθο έλλοι δε νοιάθω.

Ό,τι έχω να κυττάω το πέρασμά της, τις λαμπερές άχτιδες ποτ' ή θοριά της, δεν έχω της Αιδίας δαφρους κ' ώραιούς καθάλαρεούς.

Στ' αλήθεια!.. Ό,τι λείπει από κοντά μας κείνο ζητά με πόνο ή σύλληγιά μας!..

ΣΤΗΝ ΗΡΑ

Σάν δνευω μέσ' στη νυχτιά που σκέταζε όλα γύρω μου φανερώθη σύζαση απ' τα εύρανια ή Ήρα. Έμορφη σάν το άγαλμα το ξακουμένο μέσ' στη γη που έστησαν στο τάτο μας των Άτρείδων οι άρχηγοί.

Σάν τελείωσε ό πόλεμος άντικρου στην Τρωάδα μαζεύτηκαν οι Άχαιοί στο Άργος να γυρίσουν κοντά στο γοργολάτρη το Σκάμανδρο άράδα μα δσκάλωσαν οι άνεμοι τα πλοία πριν κητήσουν.

Μόνο σάν παρακάλεσαν θεριά το Δία οι Άχαιοί, και της Διώνης το παιδί, και σένα Ήρα κρηταία βρήκαν το δρόμο άνοκτό, και προχωρήσανε μακρινά κ' ήταν μεγάλο άληθινά τοίτο που κάνανε οι Θεοί.

Ός τώρα δεν το ξέχασε κανείς μας έδω κάτου, γι' αυτό, βασίλισσα Ήρα μου, σου κάνουμε θυσία. Κάθε γυνίκα κ' έμορφο χορτάει με χαρά του γυρνά το θείο πέπλο σου στην ίεροτελεστία.

Γι' αυτό ή παρηγόρια μας σταλήνη από τη Μοίρα είναι τ' άγνώ αυτό άγαλμα... Η κοσμωσώτρα Ήρα!..

Μεταφρ. Α. ΚΑΡΑΚΑΣΗ

(*) Δεν έτηρήθη ό ρυθμός του πρωτοτύπου διότι να μην κουράση ή μονοτονία του μέτρου εις πολλά κατά σειράν ποιήματα.

